

Tidspunkt, da alle ved, at Værdien af denne Understøttelse, hvad enten den er for stor eller for lille, stiger, efterhaanden som Priserne falder. Deroverfor maa vi tage samme Standpunkt, som Rigsdagen bør tage paa alle andre Omraader i den Periode, vi nu lever i, idet Rigsdagen overalt i sine Dispositioner maa følge med i den Bevægelse nedad, som er absolut nødvendig, og som til syvende og sidst er Betingelse for, at den Krise, vi er i, kan afkortes og udløbe indenfor en nogenlunde rimelig Tid.

Den højtærede Minister sagde, at der er ingen Grund til at tage en Valutadebat nu — jeg er af samme Mening —, og Ministeren sagde videre, at han ønskede gerne dette Lovforslag behandlet isoleret. Ja, det er meget godt, men det lader sig nu ikke gøre, og det vil vise sig ved hvert Forslag, der kommer af denne Art eller af endnu videregaaende Karakter i den Retning, som dette Lovforslag her gaar, at Spørgsmaalet i stadig stigende Grad bliver stillet fra alle Sider i vort Samfund: Hvilken Mulighed er der for denne Krisens Afslutning indenfor saa kort et Tidsrum som muligt? Stadig vil denne Tanke, den Mening stige i Styrke, at det, det først og fremmest kommer an paa, er at hindre Krisen, at afkorte den, før det kommer an paa at bøde paa, hvad Krisen bringer. Det vigtigste er at hindre Krisen. Den højtærede Minister talte om, at nu var vi ved en foreløbig Stabilisering af Kronen omkring 92—93; men den højtærede Minister ved jo godt, at produktionsmæssigt set er en foreløbig Stabilisering ikke det afgørende; dér er det den *endelige* Stabilisering, det kommer an paa. Vi staar i Øjeblikket paa det Punkt, at et Flertal i dette Ting er af den Opfattelse, at i 1926 maa der med Hensyn til Kronens Stigning overhovedet ikke ske noget, derefter skal man forberede Kronens videre Opgang, og naar den saa efter en rum Tids Forløb er kommet op omkring 100, skal den gøres guldindløselig, hvad der igen vil tage Tid. Men det betyder, at den endelige Stabilisering i hvert Fald ligger 2—3 Aar ud i Fremtiden. Og det tror man, man kan byde Produktionen i det lange Løb med 10—15 pCt.s Pristald i Ryggen? Hvad jeg har sagt om dette Forhold, er Udtryk for Arbejdsstandens sande Vel, og jeg haaber og har den Tro til den højtærede Minister — og det er en Kompliment til ham —, at han heller ikke i Valutaspørgsmaalet i Længden vil kunne gaa imod Arbejderstandens Interesser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rahbek har Ordet for en kort Bemærkning.

Rahbek: Den højtærede Socialminister udtalte før, at det kun var dem, der havde forsikret gennem Arbejdsløshedskasserne, der havde Ret til at faa udbetalt Hjælp. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt. Jeg synes, at det var forkert, om det var Tilfældet, dog at der naturligvis maa tages Hensyn til det, der udbetales ifølge den Forsikring, man selv har været med til at opretholde. Men dersom det altsaa er rigtigt, hvad den højtærede Minister før sagde, maa jeg indrømme, at jeg som Hjælpekasseformand har været med til at administrere forkert. Jeg vil derfor gerne spørge, om det er rigtigt, at det kun er dem, der har forsikret sig, der har Ret til fortsat Hjælp.

Socialministeren (Borghjerg): Det var netop for at svare det ærede Medlem Hr. Kragh paa noget lignende, som nu det ærede Medlem Hr. Rahbek skarpt har formuleret, at jeg har taget Ordet. Jeg er selvfølgelig ikke uvidende om, at andre end Medlemmerne af Arbejdsløshedskasserne kan faa Hjælp, ogsaa ifølge Kapitel III. i Arbejdsløshedsloven; men Stillingen er dog den, at det kun er Medlemmer af de anerkendte Arbejdsløshedskasser, der har *Ret til* at faa Hjælp efter de bestemte Regler, dette Kapitel stiller op, medens andre Medlemmer kun kan faa denne Hjælp efter *et Skøn* paa Grundlag af deres Trang, og de skal endda i alle Tilfælde være daarligere stillet under Udøvelsen af dette Skøn end Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser. Saaledes er Loven, og dermed præmierer den Arbejdsløshedskasserne, giver dem, som jeg sagde, en yderligere Begunstigelse udover Statsbidraget til de enkelte Arbejdsløshedskasser. Dette fremgaar ogsaa ganske klart af Loven, som efter at have talt om, hvilke Rettigheder Medlemmerne af de anerkendte Arbejdsløshedskasser har, siger i § 31, Stk. 4: „Til andre arbejdsløse Personer kan Understøttelse ydes efter Skøn over den i hver enkelt Tilfælde foreliggende Trang“. Det er noget helt andet end *Retten* gennem Kassen. Endvidere siger Stykke 7 i samme Paragraf: „Understøttelse til de arbejdsløse Personer, der ikke er Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, maa ikke sættes højere og skal, saafremt vedkommende har haft Adgang til at blive Medlem, men undladt at benytte sig deraf, sættes væsentlig lavere end den samlede Understøttelse, som Medlemmer af nævnte Kasser modtager dels fra disse og dels i Henhold til foranstaaende Bestemmelser.“ Det ærede Med-